

DECYZJA DELEGOWANA KOMISJI (UE) 2016/310**z dnia 26 listopada 2015 r.****w sprawie równoważności systemu wypłacalności dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji obowiązującego w Japonii z systemem ustanowionym w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 172 ust. 4 i art. 227 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywą 2009/138/WE ustanowiono oparty na ocenie ryzyka system wypłacalności dotyczący zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w Unii. W odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji dyrektywa 2009/138/WE zacznie w pełni obowiązywać w dniu 1 stycznia 2016 r.
- (2) Zgodnie z art. 311 dyrektywy 2009/138/WE Komisja może również przyjmować akty delegowane przewidziane w tej dyrektywie przed datą rozpoczęcia jej stosowania.
- (3) Artykuł 172 dyrektywy 2009/138/WE dotyczy równoważności systemu wypłacalności państwa trzeciego lub jurysdykcji, stosowanego w odniesieniu do działalności reasekuracyjnej zakładów, których siedziba znajduje się w tym państwie trzecim. Stwierdzenie równoważności pozwala na traktowanie umów reasekuracji zawartych z zakładami, których siedziba znajduje się w tej jurysdykcji, w taki sam sposób jak umów reasekuracji zawartych z zakładami, które posiadają zezwolenie wydane zgodnie ze wspomnianą dyrektywą.
- (4) Artykuł 172 ust. 4 dyrektywy 2009/138/WE przewiduje stwierdzenie czasowej równoważności na czas określony w odniesieniu do państw trzecich lub jurysdykcji, których systemy wypłacalności w sektorze reasekuracji spełniają określone kryteria. Stwierdzenie czasowej równoważności jest ważne do dnia 31 grudnia 2020 r. z możliwością przedłużenia maksymalnie o jeden rok, jak określono w art. 172 ust. 5.
- (5) Artykuł 227 dyrektywy 2009/138/WE dotyczy równoważności w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń z państw trzecich, które to zakłady należą do grup z siedzibą w Unii. Stwierdzenie równoważności pozwala takim grupom, jeżeli odliczenia i agregacja są dopuszczalne jako metoda konsolidacji na potrzeby ich sprawozdań wyczości na poziomie grupy, na uwzględnianie – do celów obliczenia kapitałowego wymogu wypłacalności grupy oraz dopuszczalnych środków własnych – obliczenia wymogów kapitałowych i dostępnego kapitału (środków własnych) zgodnie z zasadami jurysdykcji spoza Unii zamiast obliczania ich na podstawie dyrektywy 2009/138/WE.
- (6) Artykuł 227 ust. 5 dyrektywy 2009/138/WE przewiduje stwierdzenie tymczasowej równoważności na czas określony w odniesieniu do państw trzecich lub jurysdykcji, których systemy wypłacalności w sektorze ubezpieczeń spełniają określone kryteria. Stwierdzenie tymczasowej równoważności jest ważne przez okres 10 lat z możliwością przedłużenia.
- (7) Aby ocenić czasową równoważność zgodnie z art. 172 ust. 4 dyrektywy 2009/138/WE i tymczasową równoważność zgodnie z art. 227 ust. 5 dyrektywy 2009/138/WE, należy uwzględnić szereg kryteriów. Kryteria te obejmują pewne wspólne wymogi, w szczególności dotyczące istniejącego systemu wypłacalności oraz uprawnień, zasobów i obowiązków organu nadzoru. Inne kryteria są różne dla obu rodzajów równoważności; w szczególności są to kryteria dotyczące spójności z całkowicie równoważnym systemem, wymiany informacji z organami nadzoru i tajemnicy zawodowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1.

- (8) Japoński system wypłacalności jest ustanowiony w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i rozporządzeniu o działalności ubezpieczeniowej, ostatnio zmienionych w 2010 r. W celu udzielania zezwoleń zakładom ubezpieczeń istnieje kompleksowy system licencji. Aby prowadzić działalność reasekuracyjną w Japonii, konieczne jest posiadanie licencji na działalność w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie. Zarządzanie, zarządzanie ryzykiem i standardy informacyjne są częściowo określone w wytycznych w sprawie nadzoru wydanych przez japońską Agencję Usług Finansowych (JFSA). Wytyczne w sprawie nadzoru nie mają mocy prawnej, lecz ich przestrzeganie jest ściśle monitorowane przez JFSA, która jest uprawniona do podejmowania działań zaradczych, jeżeli uzna je za stosowne.
- (9) W marcu 2015 r. Europejski Organ Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) przedstawił Komisji opinię zgodnie z art. 33 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010⁽¹⁾ dotyczącą obowiązującego w Japonii systemu regulacji i nadzoru dla zakładów reasekuracji i zakładów ubezpieczeń. Następnie EIOPA pomogła również Komisji i wniosła dodatkowy wkład w odniesieniu do oceny japońskiego sektora ubezpieczeń zgodnie z art. 227 ust. 5 dyrektywy 2009/138/WE. Podstawą oceny Komisji są informacje przedstawione przez EIOPA.
- (10) Japonia posiada niezależny organ nadzoru ubezpieczeniowego – JFSA, dysponujący niezbędnymi uprawnieniami i zasobami na potrzeby wykonywania swych zadań. W 2013 r. JFSA posiadała około 100 pracowników zajmujących się w pełnym wymiarze czasu pracy nadzorem nad ubezpieczeniami, z możliwością korzystania z innych pracowników z innych działów organizacji. Uprawnienia dochodzeniowe obejmują kontrole na miejscu, a sankcje obejmują nakazy administracyjne, które mogą nawet przybrać postać cofnięcia licencji lub nałożenia indywidualnych sankcji. JFSA może również kierować sprawą do prokuratury.
- (11) Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji muszą przedkładać do JFSA obszerne sprawozdania, a JFSA posiada szerokie uprawnienia w zakresie restrukturyzacji lub likwidacji zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji doświadczających trudności i korzystała skutecznie z tych uprawnień w ostatnich dziesięcioleciach w odniesieniu do szeregu zakładów ubezpieczeń na życie, które doświadczyły poważnych trudności.
- (12) JFSA zawarła szereg umów o współpracy z innymi organami nadzoru na całym świecie. Od 2011 r. JFSA jest sygnatariuszem wielostronnego protokołu ustaleń Międzynarodowego Stowarzyszenia Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego w sprawie wymiany informacji między organami nadzoru ubezpieczeniowego. JFSA zawarła szereg dwustronnych lub wielostronnych umów o współpracy z innymi organami nadzoru, w tym z kilkoma organami nadzoru w Unii.
- (13) Pracownicy JFSA podlegają rygorystycznym wymogom tajemnicy zawodowej. Reguły i praktyki JFSA odpowiednio chronią poufne informacje przekazane przez zagraniczne organy nadzoru. Wszyscy obecni i byli pracownicy JFSA zobowiązani są do zachowania poufności wszelkich informacji, które uzyskali w trakcie wykonywania swych obowiązków. Nieuprawnione ujawnienie informacji może skutkować sankcjami dyscyplinarnymi, dochodzeniem i karami. Informacje otrzymane od zagranicznych organów nadzoru i określone jako poufne są odpowiednio traktowane i wykorzystywane jedynie do celów uzgodnionych z zagranicznym organem nadzoru.
- (14) Wycena aktywów w przypadku zarówno zakładów ubezpieczeń na życie, jak i ubezpieczeń innych niż na życie dokonywana jest zgodnie z japońskimi ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości. Większość aktywów – lecz nie wszystkie – wycenia się według wartości godziwej. W pewnych okolicznościach niektóre klasy aktywów (takie jak obligacje oraz kredyty i pożyczki) wycenia się według wartości księgowej. W przypadku gdy aktywa wycenia się według kosztu historycznego, większość niezrealizowanych zysków i strat uwzględnia się w celu ustalenia dostępnych środków własnych. Dyskontuje się rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe ubezpieczeń na życie i długoterminowych ubezpieczeń innych niż na życie. Stopa dyskontowa stosowana do dyskontowania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych jest okresowo ustalana przez JFSA. Począwszy od daty umowy, rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe można ponownie przeliczać jedynie wzwyż (nie są one nigdy wyceniane poniżej wartości ustalonej w dacie umowy). Dlatego też pomija się wydarzenia na rynku i inne wydarzenia, które powodowałyby zmniejszenie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych (takie jak wzrost stóp procentowych). Zakłady ubezpieczeń są również zobowiązane do przeprowadzania analizy przyszłych przepływów pieniężnych w każdym roku obrotowym z perspektywy stosowności rezerw techniczno-ubezpieczeniowych oraz – jeżeli zostanie to uznane za konieczne – do gromadzenia dodatkowych rezerw.
- (15) Zarówno w przypadku zakładów ubezpieczeń na życie, jak i zakładów ubezpieczeń innych niż na życie interwencję nadzorczą może spowodować przekroczenie trzech różnych progów, określonych jako różne „współczynniki marginesu wypłacalności” (SRM), wyrażone jako stosunek dwukrotności środków własnych do wymogu kapitałowego o nazwie „ryzyko całkowite”. Wskaźnik „ryzyko całkowite” obejmuje ryzyko ubezpieczeniowe, ryzyko stopy procentowej i ryzyko rynkowe, ryzyko operacyjne oraz ryzyko katastroficzne. Dopuszcza się modele wewnętrzne w odniesieniu do ryzyka katastroficznego i ryzyka z tytułu minimalnej gwarancji. JFSA ma prawo nakładać pewne środki zaradcze, nawet jeżeli nie został naruszony najwyższy próg powodujący interwencję nadzorczą (SRM powyżej 200 %), na przykład poprzez zobowiązanie zakładów ubezpieczeń do

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

przyjęcia środków służących poprawie ich rentowności, ryzyka kredytowego, stabilności lub ryzyka płynności. Jeżeli SRM wynosi mniej niż 0 %, JFSA może zarządzić całkowite lub częściowe zawieszenie działalności.

- (16) Poprzez zakładowe plany zarządzania ryzykiem japońskie zakłady ubezpieczeń zobowiązane są do indywidualnego i kompleksowego zarządzania różnymi rodzajami ryzyka. Od zakładów ubezpieczeń wymaga się prowadzenia odpowiedniego zarządzania ryzykiem w systematyczny i kompleksowy sposób. Obejmuje ono obserwację, czy poszczególne rodzaje ryzyka spotykają się z reakcją, weryfikację obiektywności i odpowiedniości standardów kwantyfikacji oraz analizę przyszłej adekwatności kapitałowej w świetle kwestii związanych ze średnio- i długoterminowymi strategiami biznesowymi i z otoczeniem biznesowym. JFSA wymaga również od zakładów ubezpieczeń przeprowadzania własnej oceny ryzyka i wypłacalności i przekazywania jej wyników zarządowi.
- (17) Japońskie zakłady ubezpieczeń zobowiązane są na mocy prawa do przedkładania do JFSA półrocznych i rocznych sprawozdań z działalności. Ponadto co roku każdy zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do sporządzenia pewnych dokumentów wyjaśniających i przechowywania ich do wglądu dla zainteresowanych osób w swej siedzibie.
- (18) Japoński system wypłacalności rozwija się. Wymogi w zakresie wypłacalności na poziomie grupy wprowadzono w 2010 r. Od czasu rozpoczęcia przez EIOPA w 2011 r. oceny równoważności japońskiego systemu nadzoru w związku z art. 172 dyrektywy 2009/138/WE Japonia zaangażowała się w reformy, które usprawnią jej system wypłacalności. W latach 2011, 2012 i 2014 sporządzono szereg sprawozdań i przeprowadzono szereg badań rozpoznawczych w oparciu o bilans, którego podstawą były wyceny ekonomiczne. Planowane modyfikacje pozwalają wierzyć, że przyszłe zmiany w japońskim systemie wypłacalności doprowadzą do większej zbieżności z dyrektywą 2009/138/WE.
- (19) Po dokonaniu powyższej oceny japoński system wypłacalności w sektorze ubezpieczeń i reasekuracji należy uznać za spełniający kryteria czasowej równoważności ustanowione w art. 172 ust. 4 dyrektywy 2009/138/WE oraz tymczasowej równoważności ustanowione w art. 227 ust. 5 dyrektywy 2009/138/WE.
- (20) Okres czasowej równoważności stwierdzonej na mocy niniejszej decyzji ma upłynąć z dniem 31 grudnia 2020 r., zgodnie z art. 172 ust. 5 dyrektywy 2009/138/WE.
- (21) Okres tymczasowej równoważności stwierdzonej na mocy niniejszej decyzji powinien wynosić dziesięć lat, zgodnie z art. 227 ust. 6 dyrektywy 2009/138/WE.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

System wypłacalności obowiązujący w Japonii w odniesieniu do działalności reasekuracyjnej zakładów posiadających siedziby w Japonii i podlegających regulacjom ustawy o działalności ubezpieczeniowej uznaje się za czasowo równoważny z systemem ustanowionym w tytule I dyrektywy 2009/138/WE.

Okres obowiązywania czasowej równoważności, o której mowa w akapicie pierwszym, upływa z dniem 31 grudnia 2020 r.

Artykuł 2

System wypłacalności obowiązujący w Japonii w odniesieniu do działalności ubezpieczeniowej zakładów posiadających siedziby w Japonii i podlegających regulacjom ustawy o działalności ubezpieczeniowej uznaje się za tymczasowo równoważny z systemem ustanowionym w tytule I rozdział VI dyrektywy 2009/138/WE.

Okres obowiązywania tymczasowej równoważności, o której mowa w akapicie pierwszym, wynosi 10 lat, począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2015 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący
